

ΜΗ ΧΑΛΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΓΩΓΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπᾶς ἡ ἡμέρ., λ. 40, τρίς ἕως ἑξῆς λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, οἶδος Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλιμόνος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ο ΕΚ ΤΩΝ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ ΦΟΒΟΣ

Ἀναμένεται νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ἐργασίας τῆς ἡ Βουλῆς. Ἐν τῇ προσδοκίᾳ αὐτῇ συγκιρνώνται ἐλπίδες καὶ φόβοι. Τίς προσδοκᾷ μετ' ἐλπίδων; Τίς προσδοκᾷ μετὰ φόβων; **Ἐλπίζει** ἡ Κυβέρνησις καὶ **φοβεῖται** τὸ Ἔθνος. Ἐδῶ κατηντήσαμεν. Ἐλπίζει ἐκείνη, ἐπωφελομένη τῆς ἀσθενείας τοῦ κ. Κουμουνοῦρου, νὰ ἀρπῆσῃ τὸν προϋπολογισμὸν μὲ τὰ ἑκατομμύρια, μὲ τοὺς φόρους, μὲ τὰς νέας θέσεις, καὶ ἀποπέμπουσα τοὺς βουλευτὰς μ' ἐκείνο τοῦ φέσκου πρὸς τὸν ὑπρέτην του Μαῦρον: «Ὁ Μαῦρος ἔκαμε τὸ καθήκον του, ὁ μαῦρος μπορεῖ τώρα νὰ ξεκουμισθῇ», νὰ ἐνθρονισθῇ ἐπὶ τῆς ἐξουσίας τραγανίζουσα τὸν προϋπολογισμὸν, καὶ μελετώσα ἐν ἀνέσει τὸ δάνειον τῶν 500 ἑκατομμυρίων. τὴν καταναγκαστικὴν κυκλοφορίαν, νέους σιδηροδρόμους, ὅλα πράγματα τὰ ὅποια σηκώνουσι νερὸ ὥστε νὰ συγκρατῆται καλὰ μίᾳ πλειοψηφίᾳ. Ἀλλὰ τὸ ταλαίπωρον ἔθνος φοβεῖται βλέπον πλησιάζοντας τοὺς ἀντιπροσώπους του ἐτόιμους νὰ παρακαθῆσιν ἐν τῷ Ἰπποδρομίῳ τῆς Βουλῆς, ὅπου καὶ πάλιν θὰ τελεσθῶν ταυρομαχίαι, ἀλεκτορομαχίαι καὶ Μανδαλομαχίαι, ὡς ἡ ψυχὴ τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἐν τῇ χριστιανικῇ Κολάσει φοβεῖται βλέπουσα προσερχόμενον κατεπάνω τῆς τὸ τάγμα τῶν διαβόλων μὲ τὰς μακρὰς οὐράς των καὶ τὰς μακροτέρας ἀρπάγας των.

Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν ἔχωσιν οὐράς οἱ ἀξιότιμοι ἀντιπρόσωποί μας, ἀν καὶ τὸ βασιλεῦον ζωολογικὸν στοιχεῖον ἐν τὸς τοῦ ζωντανοῦ αὐτοῦ μουσεῖου εἶναι θεθαίως τὸ τοῦ πιθήκου ἀπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ μέχρι τοῦ κ. Μανδάλου καὶ τοῦ Σταμούλη πρωτοβουλία, πρωτοτυπία, οὔτε ὑπῆρχον οὔτε ὑπάρχουν ἀλλὰ ἀρπάγας ἀναντιρρήτως ἔχουσιν οἱ κ. βουλευταί, οἱ μὲν ἐλάσσονας, οἱ δὲ μεζζονας, μεγίστας δὲ πασῶν οἱ κ. ὑπουργοὶ καὶ ἐκ τῶν βουλευτῶν πάλιν οἱ ἀνευ χαρτοφυλακίου ὑφυπουργοί. Τοιοῦτοι ὑφυπουργοὶ εἶνε ὁ κ. Βαλέττας, ὁ κ. Δραγαούμης, ὁ κ. Σκουλοῦδης καὶ ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος ὁ παρασυντάκτης τῆς Ὄρας. Καὶ εἶναι ἀρπάγαι οἱ δάκτυλοι των, δάκτυλοι μακροί, ἰσχυροί, ρικνοί, δερμάτινοι καὶ ὀλίγον γλοιώδεις. Ὅ,τι ἐγγίξουν κολλᾷ.

* * *

Τί ἔρχονται νὰ κάμωσιν οἱ διακόντοι τόσο Βουλευταί; Ποῖον δικήσιον συμφέρον θὰ συζητήσωσι; Ποῖαν νομοθετικὴν μεταρρύθμισιν θὰ εἰσαγάγωσιν; Τίνας ἐκ τῶν διαφορῶν τοῦ λαοῦ πιέσωσιν θὰ καταργήσωσιν; Ὡ! εὐτυχία θὰ ἦτο διὰ τὸ Ἔθνος ἐὰν ἄφιναν τὰ πράγματα τοῦ ὅπως εἶχον. Μὴ ἐκλάβητε ὡς ὑπερβολὴν ἢ ὡς παράδοξον αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγομεν. Γνωρίζομεν ἐπίσης καλῶς, ὅπως σεῖς, ὅτι εἰς χεῖρωνα κατάστασιν δὲν ἠδύνατο νὰ περιέλθῃ τὸ Κράτος τὸ Ἑλληνικόν, ὅπερ διευθύνει ὁ Τρικούπης ὡς Βασιβουζούκος, ἐφ' οὗ βασιλεύει ὁ Γεώργιος ἀνεπαισθήτως δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὸ Ἔθνος, τὸ ὅποιον τελωνίζει μέχρι σαρκὸς ὁ Καλλιγᾶς, οὗ τὴν δικαιοσύνην διαχειρίζεται ὁ κ. Ῥάλλης, ὀφείλων διὰ πᾶσαν πράξιν του νὰ δίδῃ λόγον εἰς τὴν ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος τραμπουκολογίαν, τὴν δὲ ἐκπαίδευσιν ὁ κ. Λομβάρδος, ὅστις ἕως τώρα εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ συγκλιθῇ μὲ τοὺς ἐκλογεῖς του, διότι εἰς τὴν διανομὴν τῶν λαφύρων τοῦ ἔπεσε τόσον μικρὸν καὶ ἀσήμαντον ὑπουργεῖον. Καὶ ὅμως λέγομεν καὶ πάλιν: **εὐτύχημα, μέγα εὐτύχημα**, ἐὰν δὲν μετακινήθῃ οὔτε ἐν ἴωτα ἐκ τῆς ἐνεστώσης ληστροικῆς, ἐκμεταλλευτικῆς, ἀπογυμνωτικῆς καταστάσεως τοῦ τρικουπικοῦ Κράτους. Μᾶς ἀκούσι τόσαι νόσοι καὶ μαλακίαι καὶ πληγαὶ καὶ ἐπιδημίαι ὅσας ὁ Κύριος — ὁ Τρικούπης — ἐξαπέστειλε διὰ τοῦ Μωῦσέως — τῆς Βουλῆς — εἰς τὸν Φαραῶν — τὸν λαόν. Καὶ ἐκείνη ἡ ἀπειλὴ τοῦ Κυρίου ὅτι θὰ πλημμυρίσῃ πᾶσαν γῆν Αἰγύπτου μὲ βατράχους «καὶ ἐξευρέξεται ὁ ποταμὸς βατράχους, καὶ ἀναβάντες εἰσελεύσονται εἰς τοὺς οἴκους σου, καὶ εἰς τὰ ταμεῖα τῶν κοιτῶνων σου, καὶ ἐπὶ τῶν κλινῶν σου, καὶ εἰς τοὺς οἴκους τῶν ἠθεραπόντων σου καὶ τοῦ λαοῦ σου, καὶ ἐν τοῖς φυράμασι σου, καὶ ἐν τοῖς φρεατί σου, καὶ ἐν τοῖς κλιβάνοις σου» εἰς ἡμᾶς παρίσταται ὡς ἡ ἀπειλὴ τοῦ διπλοῦ κυβερνητικοῦ τέρατος, ὅπερ ὀνομάζεται **Τρικουποκαλλιγᾶς**, ἀπειλὴ περὶ τοῦ πῶς νὰ καλύψῃ πᾶσαν γῆν Ἑλλάδος μὲ φόρους, ὡς ὁ Θεὸς τὴν Αἴγυπτον μὲ βατράχους, φόρους ἐπὶ τῶν κλιβάνων μας καὶ τῶν φρεατῶν μας καὶ τῶν κοιτῶνων μας καὶ τῶν φυραμάτων μας καὶ τῶν ἀμπέλων μας καὶ τοῦ ζύθου μᾶς καὶ τοῦ καπνοῦ μᾶς καὶ τῶν σιγαροχάρτων μᾶς ἀκόμη.

Καὶ τώρα τίς δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν εἴμεθα πολὺ καλὰ μὲ τὴν εὐλογίαν μας, τὸν φόρον τῶν ἀροτριώντων, τὰς ληστοπραξίας τοῦ συμβουλοῦ τῶν μεταλλουργειῶν τοῦ Λαυρίου, τὴν ἀθώωσιν τοῦ Βελένδζα, τὴν ὑπεράσπισίν του ὑπὸ Τρικουπῆ, τὴν ἀποκτῆνωσιν τῶν σχολείων μας, τὰς μυριάδα,

τῶν στρατιωτικῶν προβιθασμῶν, τὴν βροχὴν τῶν παρασήμων Ὀσμανιῶν, τὸ φράγγικον μετροῦν παλμούς μίαν καὶ ἐξήντα, τὸ ἑκατὸν τοῖς ἑκατὸν τῶν τελωνείων, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, φόνους, κλοπὰς, πλημμύρας;

Ἀλλὰ ποῦ μᾶς ἀφίουν εἰς τὴν μακαριότητά μας αὐτὴν; Ἀκόμη ἀναπνέομεν, καὶ τοῦτο προκαλεῖ λύσαν εἰς τὸ θηρίον συμπολίτευσιν. Κάπου κάπου ροφῶμεν ἐν ποτήριον ζύθου, τὸ συνοδεύομεν μὲ ἐν σιγάρον, ἀγοράζομεν καὶ καμμίαν ὀκάν ἄρτου, πίνομεν ὡς θερμαντικὸν ἐν ροῦμι, καὶ ὅλα αὐτὰ εἰς τοὺς πατέρας τοῦ ἔθνους φαίνονται ἀσυγχώρητα. Πρέπει νὰ λείψουν ἢ τουλάχιστον νὰ περιορισθοῦν. Διὰ τοῦτο ἔρχονται νὰ τὰ φορολογήσωσι. Νὰ τὰ νοθεύσωσι. Νὰ τὰ καταστρέψουν ἐν ἀνάγκῃ. Ἔρχονται νὰ ταραξούν κόσμον, νὰ φέρουν ἄνω κάτω ὑφισταμένας βιομηχανίας, νὰ ἀναμίξουν τὴν ἀστυνομίαν πανταχοῦ, νὰ κάμουν σύντροφον τοῦ ἔθνους τὸ κράτος, νὰ φέρουν τοὺς τελῶνας ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηρὰν, νὰ ἀκριβαίνουν ἀκόμη τὴν ζωὴν, νὰ καταστήσουν καταθλιπτικώτερον τὸ κράτος, νὰ ἀποσπάσουν νέα δέκα ἑκατομμύρια ἀπὸ τὸν λαόν, νὰ ἐντείνουν ἀκόμη τὴν πείναν, ν' ἀπαγορεύσουν γενικώτερον τὴν κρεωφαγίαν, νὰ καταστήσουν χοιραδικώτερον τὴν νέαν γενεάν, νὰ περιορίσουν τὴν εἰσαγωγὴν τῶν εὐρωπαϊκῶν εἰδῶν κατόπιν τῶς αὐξήσεως τῶν τελῶν, νὰ συντελέσωσι εἰς αὐξήσιν τῶν ἀγόνων τάξεων τοῦ ἔθνους, ἐκεῖνης τῆς στρατιωτικῆς καὶ ναυτικῆς τάξεως, ἥτις κατ' ἔτος ροφᾷ τὰ δύο τρίτα τοῦ προϋπολογισμοῦ ἄνευ λόγου, ἄνευ σκοποῦ, ἄνευ ἀνάγκης καὶ νὰ σπρώξουν τὰς ἐργατικὰς μας τάξεις εἰς τὴν ἀπεργίαν καὶ τὴν ἀπόγνωσιν, τὰς ἀγροτικὰς δὲ εἰς τὴν λωποδυτίαν καὶ τὴν ἀρπαγὴν.

Ἴδου τί ἔρχονται νὰ κάμουν οἱ ἀθεόφοβοι! Καὶ χύνει μάλιστα δάκρυα κροκοδείλου ὁ Αἰὼν, ὅτι δὲν κατορθοῦται νὰ σχηματισθῇ ἀπαρτία καὶ συνδέει ἐθνικὴν φιλοτιμίαν καὶ ἔθνικα συμφέροντα μετὰ τοῦ κατορθώματος αὐτοῦ, ὡς νὰ προέκειτο νὰ ἀναθεωρηθῇ τὸ Σύνταγμα, νὰ ἐλαττωθοῦν οἱ τελωνιακοὶ δασμοί, νὰ παύσῃ τὸ κακὸν τοῦ στρατοῦ, νὰ καταργηθῶν ἀχρεῖοι νόμοι, νὰ μεταρρυθμισθοῦν τὰ γυμνάσια, νὰ ἰδρυθοῦν πραγματικαὶ σχολαί, νὰ ἀναδιοργανωθῇ τὸ Πανεπιστήμιον, νὰ χειραφετηθῶσιν οἱ Δῆμοι!

* *

Εἶναι ὁ Αἰὼν θέατρον ἐκ νεστοχάρτου καὶ ὁ κ. Φιλήμων ὑποκριτής; ἢ εἶναι ἐφημερίς ἀνεξάρτητος, καὶ ὁ κ. Φιλήμων ὁ πρόφην ἀντιπρόσωπος τοῦ ἔθνους;

Τότε ἀπέναντι τῶν ἑξ ἑκατομμυρίων οἰκονομιῶν, ὅσας προτείνει ἢ ἀντιπολίτευσις, καὶ δι' ὧν καθίστανται περιττοὶ νέοι φόροι, ὀφείλει νὰ συμβουλευθῇ τὴν αὐθόρμητον παραίτησιν τοῦ ὑπουργείου Τρικούπη, ἵνα προσκληθεῖσιν ἢ ἀντιπολίτευσις ἐφαρμόσῃ τὰς οἰκονομίας τῆς. Καὶ ἂν δὲν δυναθῇ νὰ τὰς ἐφαρμόσῃ, τότε νὰ προσκληθῇ καὶ πάλιν ὁ κ. Τρικούπης, παντοδύναμος πρωθυπουργὸς τῆς ἐθνικῆς κακομοιρίας.

Καλιδάν.

ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΖΩΗ

Αἱ βροχαὶ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος μεθ' ὅλην τὴν πληξίν των, τὴν λάσπην καὶ τοὺς κεραυνούς των, οἵτινες μᾶς ἐγάλασαν τὸν ὕπνον τῶς νύκτας, εἶχον κατι

μέγα προτέρημα, ὅτι ἐκαθάρισαν τοὺς ὑπνόμους μας, καὶ ὅλας τὰς ἀνά τὴν πόλιν καὶ τὰς πέριξ αὐτῆς ἀκαθαρσίας μὲ τὰ ἄφθονα νερά των. Καὶ οὕτως ὁ οὐρανὸς ἐντρομος ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς ἐκθέσεως τῆς Ἰγυεινῆς Ἑταιρίας ἔσπευσε νὰ ἀποπλύνῃ καὶ καθάρῃ ἐπὶ μικρὸν τὰς κοινοστροφεῖς Ἀθήνας, ἐκπληρῶν χρῆσιν δημαρχικὰ καὶ ἀστυνομικά.

Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον πλησίον ὑπάρχουν ἐρείπια κήπου καὶ ἐπειδὴ τὸ ζήτημα περὶ καθαριότητος, ἀκούσατε ὀλίγας πληροφορίας περὶ τῆς περικαλλοῦς ταύτης τοποθεσίας. Ὁ κήπος αὐτὸς ἀπαρτίζεται ἐξ ἑκατοντάδος ἰσχνῶν, ῥαχιτικῶν, μισοσπασμένων καὶ ῥυπαρῶν πεύκων καὶ κυπαρίσσων. Δὲν ἔχει οὔτε δρόμους οὔτε σχέδιον οἷον δῆποτε. Ὑπὸ τὰς σκιὰς τῶν δένδρων, περὶ τοὺς κορμούς αὐτῶν, ἀνά τὴν ἔκτασιν πᾶσαν μέχρι τῶν τριῶν ἑδῶν, ὑφ' ὧν ὀρίζεται, ἡ θεὰ αὐτοῦ εἶνε θεὰ μουσείου φυσιογραφικοῦ ὑπαιθρίου· δὲν εἶνε θεὰ οὔτε κήπου, οὔτε δάσους, οὔτε μάνδρας. Ὅλα τὰ εἶδη τῶν λίθων, ὅλα τὰ χρώματα, σχήματα καὶ ὄγκοι αὐτῶν εἶνε συσσωρευμένα ἐκεῖ, ὡς ν' ἀνεσκάφησαν ἐξ ἀρχαίων μνημείων καὶ οἰκῶν. Δελαξευμένα, ἀπελέκητα, κατὶ πρώην τοῦβλα, πρώην βρύσεις, μάρμαρα, μαρμαράκια καὶ ἀγκωνάρια, ὅλα εἶνε εἰς ἐκθεσιν κατὰ σωροὺς, κατὰ γραμμὰς, εἰς ἀραιὰς τάξεις, εἰς πυκνάς φάλαγγας, ὅπως θέλετε. Ἐπειτα τὸ σκουπηδαριὸν ὅλης τῆς γειτονιάς. Λεμονόκουπες, κουνουπίδια, λάχανα, ῥαπανάκια, ψαροκόκκαλα, ἀχινοὶ, κόκκαλα προβάτων, τράγων, βοῶν συγκροτοῦσι τὸ σκλῆν τῶν ὀργανικῶν σωμάτων τοῦ μουσείου αὐτοῦ. Παραλείπω καὶ μερικά ἄλλα εὐκόλως ἐννοούμενα καὶ ἀπαραίτητα κοσμήματα παντὸς Ἀθηναίου ὑπαίθρου, παρακαλῶ μόνον τὸν κύριον ἀνδριαντοποιὸν πρῦτανιν τοῦ Πανεπιστημίου ἢ νὰ φροντίσῃ μανδρίζων καλῶς καὶ περιφράσσων ἢ κάλλιον ἐκρίζων τὰ ὀλίγα βρωμὸδένδρα καὶ ἰσοπέδων εἰς μικρὰν πλατείαν τὸ ἔδαφος νὰ φροντίσῃ, λέγω, περὶ τῆς καταργήσεως τοῦ Μουσείου αὐτοῦ τοῦ μὴ περιλαμβανομένου εἰς τοῦ Πανεπιστημίου τὰ παραρτήματα, ἢ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ ὀρίζων αὐτὸ ὡς τόπον παραδόσεως διὰ τοὺς καθηγητὰς τῆς Βοτανικῆς καὶ Ὄρυκτολογίας κ. κ. Μητσόπουλον καὶ Ἀφεντούλην.

Αἱ Ἀπόκρεω ἤρχισαν νὰ μυρίζουσι· οἱ τοῖχοι στολίζονται μὲ τὰ κίτρινα καὶ κόκκινα ἀνορθόγραφα προγράμματα τῶν χορῶν μετμηφισμένων καὶ μὴ, οἱ φραγκορραυταὶ κρεμοῦν εἰς ταῖς βιτρίνας τὰ φιγουρίνια τῶν αἰωνίων ἐκεῖνων ἵπποτων καὶ ἀκολούθων καὶ ψαράδων καὶ χωρικῶν τῆς Ἰσπανίας κτλ εἰς τοῦ κ. Παναυλῆ τὸ κατάστημα προβάλλουν ἀπὸ τὰ βᾶθῃ μὲ μορφοσμοῦς, μὲ μειδιάματα, μὲ μύτους καὶ γενειάδες καὶ φαλάκρας αἱ πρῶται χάρτινοι κεφαλαὶ καὶ μορφαί, μαζὺ μὲ πυκοιλόχροα *ντόμπα* καὶ πολύσχυμα κοστούμια.

Φέτος εἰς Παρισίους αἱ προσωπίδες τοῦ συρμού εἶναι αἱ περιστῶσαι πολιτικῆς ἐπισημότητος· ἡμεῖς οἱ μικροὶ παρισίνοι ἐδῶ δὲν θὰ μιμηθῶμεν καὶ εἰς αὐτὸ τάχα τοὺς πάτρωνάς μας; Ἄν κάμη κανεὶς τὴν ἐπιχείρησιν αὐτὴν καὶ κατασκευάζῃ τὰς χαρτίνας κεφαλὰς τῶν πολιτευομένων μας, ἐγὼ ὁ διψῶν τὰ γλυκὰ βλέμματα καὶ τὰ καλὰ λογάνια τῶν κυριῶν μας ἐννοῶ νὰ ἐνοικιάσω διὰ μίαν ἐσπέραν τὴν συμπαθητικὴν κεφαλὴν τοῦ κ. Σταμούλη.

Ἡ Ἑλληνικὴ στολὴ τῆς μὲς Προφίτερ ἀνεπετά-

σθη ως πρώτη σημαία τῶν ἀπόκρουσιν εἰς τὰ σαλόνια. Πρῶτον εἰς τὴν φιλολογικὴν ἐσπερίδα τῆς κ. Β. Μελά καὶ ἔπειτα εἰς τὸν χορὸν τοῦ κ. Σλήμαν. Ἡ κυρία Μελά βλέπετε εἶχε τὰ πρωτεῖα καὶ τὸ ἔχει δὲ καὶ κρυφὸ καμάρι αὐτό. Καὶ ἤξεύρετε τί ἦτον αὐτὴ ἢ Ἑλληνικὴ στολή; Ἐν φόρεμα μακρὸ κολητὸν ἐπάνω εἰς τὰ κόκκαλα τῆς Ἀγγλίδος ποιητρίας, λευκὸν τὸ χροῖμα, μὲ ὄρκιον κέντημα εἰς τὸν ποδόγυρον καὶ ἐρυθρὰν χλαμύδα ἐπὶ τῶν νώτων. Τὸ ἐνδύμα αὐτὸ συνηθίζεται ἀπὸ ἑνα κύκλον ξεβιδωμένων ἀγγλίδων γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα **Esthetiques**, καὶ αὐτὴ δὲ ἢ μίς Πρέριερ ἔδωκεν ἄλλοτε ἐσπερίδα ἐν Λονδίῳ ἐν τῇ ὁποίᾳ αἱ κεκλημέναι παρέστησαν πᾶσαι οὕτως ἐνδεδυμέναι.

Ἔτσι αἱ ἀνήκουσαι εἰς τὴν σχολὴν αὐτὴν ἔχουσιν ἰδίας ἐκφράσεις, ἰδίας τινὰς στάσεις τοῦ σώματος νοηλεῖς, ἐμπνευσμέναι, ἐκτελεσμέναι.

— Ὡστε ἀνήκουν εἰς τὴν σχολὴν τοῦ κυρίου Μεσσινέζη Ὑπέλαθεν εὐφρῶς μία κυρία.

Δύο ἄρτιγενεῖς ποιητικὰς συλλογὰς ἔχω ἐνώπιόν μου. Ἡ μίς εἶνε τοῦ νέου κυρίου Ἰωάννου Πολέμη.

Τὸ μᾶλλον βαρῦνον ἐπὶ τῆς φιλολογικῆς πλάστιγγος ἐκ τῶν ἐν τῷ μικρῷ βιβλίῳ περιλαμβανομένων ποιημάτων ὁμολογουμένως εἶνε τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον *Ἐρμαφρόδιτος*, ἐπύλλιον εἰς καθαρῆς γλώσσης γεγραμμένον, καὶ μετ' αὐτὸ στροφαὶ τινες ἐκ τῶν λίαν μακρῶν ἴσως καὶ πολὺ μελοδραματικῶν *Ψυχῶν*. Ἀλλ' ὑπὸ ἔποψιν τελειότητος ἐγὼ τοῦλάχιστον θέτω πρῶτα μικρὰ τινὰ ποιήματα εἰς δημόδιον γλώσσαν γεγραμμένα, ὡς τὴν *Φωλιά της* καὶ τὸ *Νανούρισμα*, ἐν οἷς ἀναδεικνύεται ὅλη ἢ ἐπιμέλεια τοῦ στίχου, ἢ

χάρις τῆς ἐκφράσεως καὶ ἡ περιπάθεια τοῦ αἰσθήματος, τὰ τρία κύρια προσόντα τοῦ νεοῦ ποιητοῦ.

Ἐν γένει ὁ κομψὸς τόμος, μεθ' ὅλον τὸ ἐκτενὲς ἔτι καὶ ἀνεπαρκὲς αὐτοῦ, εἶνε βεβαίως ἡ πρώτη χαραυγὴ εὐτυχοῦς μέλλοντος.

Ἡ ἄλλη ποιητικὴ συλλογὴ, ἢ ὑπὸ Π. Γ. Ραυτοπούλου, *Ἄρθη καὶ Σκιαὶ* τιτλοφορουμένη, καὶ ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς δὲν εἶνε οὐδ' ὑπερέτρια τῆς πρώτης. Μεθ' ὅλα τὰ ῥητὰ ἄτινα τὴν κοσμοῦσι μὲ τὸ ὄνομα **Musset** καὶ Ὁρατίου ἀνηρημένα ὡς ἀδαμάντινα κοσμήματα ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων μεγαίρας, αἱ ἐκ τοῦ φυλλομετρήματος αὐτῆς ἐντυπώσεις εἶνε ἐντυπώσεις κάρρου τῶν σκουπιδιῶν ἐπὶ τοῦ ὁποίου βλέπει τις ἐν σωρῷ ἀπαγομένης τόσας πρῶτον λαμπρότητας συντετριμμένας ἤδη, ρυπαράς καὶ ἀηδεῖς. Τὸ βιβλιᾶριον αὐτὸ κατῴρωσεν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ἀχρεῖα μεταφρασμένους ἢ ἠκρωτηριασμένους ἐν τῇ ἀντιγραφῇ νὰ περιλάβῃ ἑκατοντάδας ὅλας στίχων τοῦ **Musset**, τοῦ **Coppée** καὶ ὅλων τῶν συγχρόνων ἐλλήνων στιχογράφων ἐντὸς τῶν 100 σελίδων. Διατὶ ὁ ποινικὸς νόμος δὲν τιμωρεῖ τάχα τὴν φιλολογικὴν αὐτὴν *λωποδυσίαν*; Τὴν θεωρεῖ ἀκαταλόγιστον;

Ἄνεμος.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

ΦΟΡΟΛΟΓΗΣΑΤΕ ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Προκειμένου νὰ ἐπιβληθῶσι φόροι καὶ βαρεῖς καὶ πολλὰ πλοῖ, ἀποροῦμεν πῶς οὔτε ἡ κυβέρνησις οὔτε ἄλλοι τις δὲν ἐσκέπηθιν νὰ φορολογήσῃ τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ χρηματιστή-

38

ΕΠΗΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

38

Οἱ Ἐπιποροὶ τῶν Ἐθνῶν

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 405)

— Αἶ, ἀπὸ τῆ βάρκα!

Οἱ δύο ἄνδρες, ὡς εἶπομεν, εἶχον ἤδη ἀποβιβασθῆ.

Ἡ λέμβος ἠτοιμάζετο νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς τὴν βρατσέραν τῆς.

— Ποῦ ὑπάγομεν τώρα, κύριέ μου, ἠρώτησεν ὁ εἰς τῶν δύο ἀνδρῶν.

— Φαίνεσαι νὰ νυστάξῃς, Μηνᾶ, τῷ ἀπήντησεν ὁ ἕτερος. Βάστα καλά, τώρα θὰ φθάσωμεν εἰς μέρος νὰ κοιμηθῆς.

— Θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ κοιμώμεθα εἰς τὴν βρατσέραν, κύριέ μου, εἶπεν ὁ Μηνᾶς. Τὸ πρῶτ' εἶχαμεν καιρὸν νὰ εὐχώμεν ἑξῶ.

— Δὲν ἐβαρύνθης τόσον καιρὸν νὰ κοιμᾶσαι εἰς τὴν βρατσέραν, Μηνᾶ;

— Ἐβαρύνθη, ἀλλ' αὐτὴ θὰ ἦτον ἡ τελευταία φορὰ.

— Ἐχε ὑπομονὴν, καὶ θὰ κοιμηθῆς.

— Καὶ σιμὰ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα, ἐπανέλαθεν ὁ Μηνᾶς εἶναι ἐπικίνδυνον ὅτι ἐβγήκαμεν ἔξω τοιαύτην ὥραν, τῆς νυκτός, εἰς τόπον ὅπου ὑπάρχει πόλεμος μετὰξὺ Βενετῶν καὶ Γενοναίων.

— Δὲν μᾶς μέλει, Μηνᾶ, διὰ τοῦτο. Ἡμεῖς δὲν εἴμεθα οὔτε μισθωτοὶ τῶν Βενετῶν, οὔτε κατάσκοποι τῶν Γενοναίων.

— Τότε διατὶ νὰ μὴ μείνωμεν εἰς τὸ πλοῖόν μας;

— Παρ' ὀλίγον θὰ ἔλεγες; διατὶ νὰ ἔλθωμεν;

— Δὲν λέγω αὐτό.

— Ἄ, Μηνᾶ, Μηνᾶ. Εἰς ἐμὲ εἶναι προσφιλεῖς καὶ ἀπαίσιον ὅτι ἔρχομαι εἰς τὸν τόπον τοῦτον μετὰ τόσα ἔτη. Ἐνθυμείσαι, Μηνᾶ; Ἐνταῦθα ἦτο ὁ παράδεισος τῆς εὐτυχίας μου! ἀλλοίμονον! ἀλλ' ὁ παράδεισος μετεβλήθη εἰς νεκροταφεῖον.

— Μὴ πικραίνεσαι, κύριέ μου! αὐτὸς ὁ κόσμος εἶναι μάταιος. Ἀνόητος εἶναι ὅστις περιμένει εὐτυχιάν ἐδῶ.

— Μηνᾶ, μὴ μοὶ το λέγῃς αὐτό. Εἰμπορεῖ νὰ μὴ περιμένῃ εὐτυχιάν! ἀλλὰ τιμὴν! Εἰς ἐμὲ, ἢ τιμὴ μου ἦτο ἡ εὐτυχία μου. Τί ἔγινε; Ἡ εὐτυχία μου ἐτάκη, διέρρευσε καὶ συμπέσχε μεθ' ἑαυτῆς τὴν τιμὴν μου.

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς καὶ τῆς ἐρημίας τῆς νυκτός ἐκαίνης ἠκούσθη βαθύς, θλιβερὸς καὶ σπαραξικάρδιος λυγμὸς ὁμοίως μὲ γογγυσμὸν τοῦ ἐρημικοῦ ὄρνεου. Ἦτο ἡ ἐκφρα-